

Arrest

nr. 159 207 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. F. VAN COPPENOLLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Khasavyurt (Dagestan). U bent op X2007 wettelijk gehuwd met E. D. (...) en met haar hebt u 4 kinderen.

Uw neef K. Z. (...), een rebel die sinds 2010 federaal gezocht werd, kwam samen met twee andere onbekende personen op 23/04/2014 bij uw moeder langs met het verzoek om enkele dagen te overnachten bij jullie. Uw moeder die op de hoogte was dat hij federaal gezocht werd door de autoriteiten, weigerde dit verzoek daar ze wist dat dit voor haar en haar familie ernstige problemen met zich zou meebrengen. Uw neef en de twee onbekende mannen vertrokken. De volgende dag werd uw

neef Z. (...) in een naburig dorp, door de autoriteiten tijdens een inval doodgeschoten. Zijn moeder, uw tante, belde uw moeder op en vroeg om samen met haar het lichaam van haar zoon te gaan identificeren, wat uw moeder ook deed.

Op 15/05/2014, toen u samen met uw vader op het werk was, vielen militairen jullie woning binnen voor een huiszoeking. De autoriteiten zochten naar wapens, munitie en explosieven. Tijdens de huiszoeking werd echter niets gevonden. Op 12/09/2014 vielen militairen opnieuw uw woning binnen voor een huiszoeking. U werd echter onmiddellijk opgepakt en meegenomen naar de stedelijke politieafdeling van Khasavyurt. Opnieuw zochten de militairen naar wapens, munitie en explosieven in de woning die niet werden gevonden. U werd ondervraagd over wapens. U kreeg te horen dat de autoriteiten op de hoogte waren van het bezoek van uw neef K. Z. (...) op 23/4/2014 aan jullie woning. U werd mishandeld en verloor meermaals het bewustzijn tijdens de ondervraging. Uw ouders slaagden erin u de volgende dag, op 13/9/2014, vrij te kopen en brachten u over naar het Centraal stedelijk ziekenhuis van Khasavyurt, waar u gedurende een maand werd behandeld. Op 15/10/2014 verliet u het ziekenhuis en keerde u terug naar huis. Daar besprak u samen met uw ouders een mogelijk vertrek uit de Russische Federatie omdat u vreesde dat u blijvend door de autoriteiten zou gevisieerd worden. Op 28/10/2014 ontving u een convocatie. U diende zich op 30/10/2014 aan te melden. Daar u geen intentie had om in te gaan op de convocatie dook u onder bij uw tante te Osmanyurt. U verbleef bij haar een maand. Intussen regelde uw familie uw vertrek uit de Russische Federatie. Op 27/11/2014 verliet u Dagestan en reisde u via Oekraïne en Polen naar België waar u op 4/12/2014 toekwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Na het gehoor van april 2015 vernam u dat uw woning door militairen werd doorzocht die op zoek waren naar u omdat u zich op 30/10/2014 niet had aangeboden voor verhoor.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, een Russisch medisch attest, 1 convocatie d.d. 28/10/2014, 2 huiszoekingsverslagen d.d. 15/5/2014 en 12/9/2014, kopieën van de geboorteakte van uw moeder, tante en neef Z. (...), kopieën van de huwelijksakte van uw ouders en uw tante.

B. Motivering

Uit uw verklaringen komt naar voor dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u door de autoriteiten werd gearresteerd, ondervraagd en mishandeld omwille van een bezoek van uw neef K. Z. (...) (een gezocht rebel) op 23/04/2014 (CGVS 2/04/2015 p. 8-10, 19-23; 16/07/2015 p. 6-17)

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vastgesteld moet worden dat er tegenstrijdigheden in uw onderlinge verklaringen en incoherenties met documenten die u voorlegde werden opgemerkt. Verder legde u weinig aannemelijke verklaringen af, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven.

U verklaarde betreffende uw arrestatie van 12/9/2014 dat u twee dagen werd vastgehouden. De eerste dag werd u ondervraagd en mishandeld. U verloor tot tweemaal toe het bewustzijn. U kwam de tweede maal bij de volgende dag in het lokaal waar u werd vastgehouden. Tijdens uw gehoor van april 2015 verklaarde u over deze tweede dag dat u pas in de ochtend wakker werd in hetzelfde lokaal. Toen kwam dezelfde ondervrager binnen als de eerste dag om u te ondervragen. Nadat hij het lokaal verliet, kwamen twee dezelfde gemaskerde mannen binnen die u opnieuw sloegen. U viel neer en was bewusteloos. Ze mepten vooral op uw hoofd. U weet niet hoelang u daar bleef liggen, maar toen u wakker werd was het al avond. U kwam bij bewustzijn en een half uur of een uur later kwam de ondervrager opnieuw binnen om u te ondervragen (CGVS 2/4/2014 p. 9, 10). Tijdens uw gehoor van juli 2015 was uw versie over deze tweede dag van de ondervraging echter verschillend. U vertelde dat u, nadat u was opgepakt en ondervraagd op de eerste dag, het bewustzijn verloor en u pas de volgende ochtend ontwaakte. Daar onderging u opnieuw een ondervraging. Daar hij antwoorden van u kreeg die de ondervrager niet aanstond, liet hij terug de twee andere personen komen. De tweede dag werd u wel zwaar geslagen waardoor u zich niet normaal voelde, echter u verloor het bewustzijn niet (CGVS 16/7/2015 p. 14, 15, 18). U werd gewezen op de versie die u op het gehoor van april hierover gaf waarop u slechts herhaalde dat u zich niet kon herinneren dat u de tweede dag het bewustzijn verloor. U was weliswaar niet goed, maar u verloor niet het bewustzijn. Toen u opnieuw werd gewezen dat u tijdens uw gehoor van april had verklaard de tweede dag wel bewusteloos te zijn geweest, ontkende u dit enkel (CGVS 16/07/2015 p. 18). Het ontkennen van uw aanvankelijke verklaringen weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Uw verklaringen in april 2015 maakten duidelijk melding van een periode van bewustzijnsverlies tot de avond van de tweede dag. Het is redelijk te verwachten dat een persoon die slechts éénmaal werd opgepakt waarbij hij twee dagen werd ondervraagd, eenduidige verklaringen over deze ondervraging kan afleggen in zijn onderlinge gehoren. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestatie.

Verder moet eveneens vastgesteld worden dat betreffende de verwondingen die u opliep door de mishandelingen die u onderging tijdens die twee dagen, uw verklaringen niet overeenkomen met het medisch attest dat u ter staving van deze feiten voorlegde. U verklaarde dat u hoofdpijn en blauwe plekken over heel uw lichaam had. Verder verwees u naar ademhalingsproblemen en pijn over heel uw

lichaam. Ze hadden niet op uw gezicht geslagen liet u weten, daarom had u geen zichtbare verwondingen in uw gezicht (CGVS 2/4/2015 p. 14; 16/07/2015 p. 15, 16). Echter het medisch attest dat u voorlegde, maakt melding van "een behandeling in de afdeling traumatologie in de periode van 13.09.2014 tot 15.10.2014 wegens hersenschudding, meerdere kneuzingen en schaafwonden aan het hoofd, het gezicht en de romp". Vastgesteld moet worden dat het medisch attest, in tegenstelling tot wat u beweerde, wel verwondingen aan uw gezicht vermeldt. Deze incoherentie zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestatie verder op de helling komt te staan, evenals de waarde van het medisch attest dat u voorlegt.

Ook uw verklaringen over het feit dat men u nog zocht tijdens de periode dat u ondergedoken zat bij uw tante zijn onderling tegenstrijdig. Op het gehoor van 2/4/2015 verklaarde u dat in de maand dat u bij uw tante verbleef, niemand meer is langsgekomen om na te gaan waarom u niet kwam opdagen (CGVS 2/4/2015 p. 20-21). Nochtans tijdens het gehoor van 16/7/2015 merkte u op dat nadat u thuis was weggegaan en bij uw tante verbleef, de wijkagent één keer is komen vragen naar u (CGVS 16/7/2015 p. 5, 17, 18). Geconfronteerd met uw verklaringen van april, zei u dat u zich dat niet meer kon herinneren. U weet wel dat u had gezegd dat er één iemand was langs geweest (CGVS 16/7/2015 p. 18). Uw uitleg komt niet overeen met uw verklaringen van april, waar u duidelijk aangaf dat er niemand meer was langs gekomen. Het ontkennen van één versie van uw verklaringen weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten u zouden viseren omwille van uw neef Z. K. (...) (een gezochte rebel) weken en maanden na zijn dood op 24/4/2014. Deze vaststelling is gebaseerd op volgende overwegingen: Ten eerste gaf u aan dat het contact dat u met Z. (...) had, een normaal contact was tussen neven. U had met Z. (...) enkel toen u klein was geregeld contact gehad en toen zag u hem om het half jaar of om de twee à drie maanden, zo zei u. De laatste maal dat u hem zag voor zijn bezoek aan uw moeder op 23/4/2014 was 9 jaar voordien. In het verleden toen u hem tegenkwam stelden jullie elkaar gewone algemene informatieve vragen (CGVS 16/7/2015 p. 6, 7, 8, 9). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u een innige vriendschapsband had met deze Z. (...), die overigens een andere familienaam draagt dan u, dat u met andere woorden op enig moment close met hem was. Uit toegevoegde informatie blijkt dat directe familieleden zoals ouders, broers en zussen het risico lopen door de autoriteiten onder druk te worden gezet in verband met hun gezocht familielid. Echter blijkt uit de informatie dat verdere familieleden, zoals neven, zelden het doelwit zijn van de autoriteiten. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten, die u vóór de dood van uw neef Z. (...) nooit hadden aangesproken of vervolgd (CGVS 2/4/2015 p. 19, 22; 16/7/2015 p. 8, 9, 13), u omwille van hem maanden na zijn dood nog zouden viseren. Tijdens uw arrestatie op 12/9/2014 ondervroegen ze u, gaf u aan, over wapens die uw neef bij u thuis zou hebben achtergelaten (CGVS 2/4/2015 p. 21, 22; 16/7/2015 p. 14). Echter daar uw neef Z. (...) tijdens een militaire actie op 24/4/2014 om het leven kwam en hiermee de noodzaak om informatie over hem te bekomen voor de autoriteiten zo niet verdween, dan toch aanzienlijk verminderd was, daar er reeds in uw woning op 15/5/2014 een huiszoeking plaatsvond om wapens, munitie en explosieven te zoeken waarbij echter niets werd gevonden in uw woning, is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten ineens vier maanden later hun aandacht op u zouden vestigen in een onderzoek naar een reeds gedode rebel. Bovendien verklaarde u zelf dat wanneer het probleem voor de autoriteiten verdwenen is, zij hun onderzoeksdaden ook stopzetten. Zo vertelde u dat uw vervolging door de autoriteiten in 2005 was opgehouden nadat ze uw neef I. B. (...) hadden opgepakt en veroordeeld (CGVS 16/07/2015 p. 12).

Door de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherentie en uw onaannemelijke verklaringen over essentiële elementen van uw asielrelaas kan hieraan geen geloof worden gehecht.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, kopieën van de geboorteakte van uw moeder, tante en neef Z. (...), kopieën van de huwelijksakte van uw ouders en uw tante, bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld. Verder dient opgemerkt te worden dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Dit geldt des te meer gezien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van het CGVS blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus waartoe Dagestan behoort, dergelijke meestal vervalste stukken makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling. De twee huiszoekingsverslagen, die overigens veel weg lijken te hebben van met balpen ingevulde kopies (zie met name linkerrand van pv van huiszoeking dd 15/05/2014) maken overigens enkel melding van twee huiszoekingen naar wapens en munitie. Nergens uit deze huiszoekingen kan afgeleid worden dat de huiszoekingen enige link hadden met uw neef Z. K. (...). Wat betreft de convocatie d.d. 28/10/2015 moet bijkomend opgemerkt worden dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte. Uit toegevoegde informatie blijkt dat een oproepingsbrief als verdachte in het kader van een onderzoek naar mogelijke steun aan de rebellie doorgaans nooit zal worden uitgereikt. Verdachte personen zullen zonder enige waarschuwing worden opgepakt om zo te vermijden dat ze het onderzoek zouden ontvluchten. Het Russisch medisch attest werd reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen van verzoekende partij, meent verzoekende partij dat deze “*minieme incoherenties*” geenszins voldoende zijn om haar gehele verklaring omtrent haar arrestatie en marteling als ongeloofwaardig te bestempelen. Bovendien zijn deze tegenstrijdigheden hoofdzakelijk te wijten aan de communicatieproblemen tijdens haar gehoor omwille van het feit dat zij tijdens het eerste gehoor op 2 april 2015 bijstand kreeg van een Russische tolk en tijdens haar tweede gehoor op 16 juli 2015 van een Armeense tolk, terwijl zij van “*Tsjetsjeense afkomst, meer specifiek van de bevolkingsgroep AKINETSJ AKNY*” en bovendien ongeletterd is, waardoor zij enkel haar eigen dialect machtig is, en omwille van het feit dat zij “*ten gevolge van de martelingen volledig doof aan een oor, en quasi doof aan het andere oor*” is. Verzoekende partij benadrukt voorts dat zij ten gevolge van de martelingen aan een geattesteerd hersenletsel lijdt, waarvoor zij verwijst naar het als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde medisch attest (bijlage 10), dat zij tijdens de martelingen “*veeleer levend dan dood*” was, dat zij meermaals bewusteloos geweest is en dat zij een maand diende te recupereren in het ziekenhuis, waardoor niet van haar verwacht kan worden dat zij heldere herinneringen heeft aan hetgeen er precies gebeurde. Ten slotte wijst verzoekende partij nog op de periode van drieënhalve maand tussen haar eerste gehoor en haar tweede gehoor, hetgeen het, mede rekening houdend met haar medische toestand, voor verzoekende partij quasi onmogelijk maakt een exact gelijklopende verklaring te geven tijdens deze twee gehoren.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – *in casu* de eenmalige arrestatie van verzoekende partij waarbij zij twee dagen werd ondervraagd en de periode waarin verzoekende partij ondergedoken leefde bij haar tante – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. De vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 april 2015 duidelijk melding maakte van een periode van bewustzijnsverlies tijdens de tweede dag van haar vasthouding tot de avond van deze tweede dag, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 juli 2015 uitdrukkelijk aangaf dat zij de tweede dag wel zwaar geslagen werd waardoor zij zich niet normaal voelde, maar dat zij het bewustzijn niet verloor, en de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat in de maand dat zij ondergedoken leefde bij haar tante niemand meer is langsgelopen om na te gaan waarom zij niet kwam opdagen, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor opmerkte dat in deze periode de wijkagent één keer is komen vragen naar haar, betreffen allesbehalve “*minieme incoherenties*”, doch wel ernstige tegenstrijdigheden omtrent cruciale elementen van haar asielrelaas, met name het verloop van de enige arrestatie waarvan verzoekende partij het slachtoffer zou zijn geweest en het feit of men verzoekende partij nog zocht tijdens de periode dat zij ondergedoken zat bij haar tante. Zoals reeds bemerkt, kan verwacht worden dat dergelijke doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, waardoor deze pertinente tegenstrijdigheden niet verklaard kunnen worden door het gegeven dat er tussen haar eerste gehoor en haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal een periode verliep van drieënhalve maand. Dat verzoekende partij zou kampen met geheugenproblemen, toont zij voorts geenszins aan. Immers blijkt uit wat volgt (zie punt 2.2.4.2.) dat aan het medisch attest waarnaar zij desbetreffend verwijst ter staving van haar bewering dat zij ten gevolge van de martelingen aan een hersenletsel lijdt (bijlage 10) geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de vertaling van het medisch attest die werd toegevoegd aan het administratief dossier niet dat in het medisch attest enige melding gemaakt wordt van enige geheugenproblemen in hoofde van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 18, documenten, deel 3). Door verzoekende partij wordt geen enkel medisch attest bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij de door haar voorgehouden geheugenproblemen op geen enkele manier aantoot en dat bijgevolg de door verzoekende partij verklaarde geheugenproblemen de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden in haar

verklaringen niet kunnen vergoelijken. Dat deze tegenstrijden te wijten zouden zijn aan communicatieproblemen ten gevolge van de taal die de tolk sprak en haar gehoorproblemen, maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij te kennen heeft gegeven dat zij de Russische taal machtig is en dat zij heeft verzocht om de bijstand van een tolk die het Russisch beheerst (administratief dossier, stukken 21-22), waaraan klaarblijkelijk werd voldaan daar verzoekende partij zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als ten overstaan van het Commissariaat-generaal telkenmale werd bijgestaan door een dergelijke tolk (administratief dossier, stukken 4, 11 en 20). De bewering van verzoekende partij dat zij tijdens haar tweede gehoor bijstand kreeg van een Armeense tolk vindt geenszins steun in het administratief dossier en betreft een blote bewering die verzoekende partij op geen enkele manier aantoot. Waar verzoekende partij overigens stelt dat zij ongeletterd is, stelt de Raad evenwel vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij negen jaar school heeft gelopen in haar land van herkomst (administratief dossier, stuk 20, verklaring DVZ d.d. 19/12/2014, rubriek 11; administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 02/04/2015, p. 8). Verder kan uit de gehoorverslagen geen enkel concreet gegeven worden ontwaard dat een concrete aanwijzing zou vormen van enige inhoudelijke communicatieproblemen. Weliswaar blijkt dat de beperkte fysieke hoor- en luistercapaciteit van verzoekende partij haar af en toe parten speelde, doch werd hieraan telkenmale op gepaste wijze tegemoet gekomen door de respectieve tolken en dossierbehandelaars. Uit het geheel van de elementen die voorhanden zijn blijkt duidelijk dat verzoekende partij de inhoud van de vragen die haar gesteld werden heeft begrepen evenals dat zij bij machte was en over de capaciteiten beschikte om een zinvol – doch daarom niet noodzakelijk coherent of aannemelijk – antwoord te verstrekken (administratief dossier, stukken 4 en 11). Waar verzoekende partij trouwens in haar verzoekschrift bemerkt dat zij *“ten gevolge van de martelingen volledig doof aan een oor, en quasi doof aan het andere oor”* is, stelt de Raad echter vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, gevraagd naar de wijze waarop de kwetsieuze gehoorproblemen zijn ontstaan, in niet mis te verstane bewoordingen het volgende heeft aangegeven: *“(v)olgens mij is het te wijten aan een verkoudheid. Ik was ooit verkouden of misschien prutste ik een beetje aan mijn oor en heb ik mijn trommelvlies doorprikt. Ik weet het niet zo goed waarom. Er kan ook een andere reden zijn. Ik werk al lasser en mijn oor kon worden beschadigd door de resten van het metaal.”* (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 02/04/2015, p. 4). De Raad besluit dan ook dat bovenstaande uitleg van verzoekende partij geenszins afdoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, dewelke dan ook onverminderd overeind blijven en de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij ondermijnen.

2.2.4.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij betreffende de verwondingen die zij opliep door de mishandelingen die zij onderging tijdens die twee dagen niet overeenkomen met het medisch attest dat zij ter staving van deze feiten voorlegde, stelt verzoekende partij dat *“het duidelijk niet betwist wordt dat verzoeker weldegelijk blijvende letsels heeft opgelopen”*, dat deze incoherentie niet relevant is en dat de blijvende letsels wel degelijk voortvloeien uit de martelingen die zij onderging. Bovendien is deze incoherentie eveneens te wijten aan de communicatieproblemen tijdens haar gehoren en kan er bovendien niet van verzoekende partij verwacht worden dat zij zich in detail elke verwonding ten tijde van de feiten kan herinneren daar zij meermaals bewusteloos was en zelfs een maand moest revalideren in het ziekenhuis. Verzoekende partij herinnert zich in feite enkel dat zij overal pijn voelde en via de door haar tijdens haar gehoren gegeven verklaringen wilde zij *“slechts een niet-exhaustieve opsomming geven van de pijnen die (...) (zij) gevoeld heeft”*.

2.2.4.2. Vooreerst kan de Raad verzoekende partij geenszins bijtreden waar deze stelt dat *“het duidelijk niet betwist wordt dat verzoeker weldegelijk blijvende letsels heeft opgelopen”*. Immers werd door verwerende partij duidelijk gemotiveerd dat verzoekende partij noch op grond van overredende verklaringen noch op grond van bewijsvoerende stukken aantoot dat zij persoonlijk door de autoriteiten van haar land van herkomst geïnterviewd wordt en dienvolgens reeds persoonlijke aanvaringen met diezelfde autoriteiten zou hebben gekend. De Raad benadrukt voorts dat zowel de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij over haar arrestatie als de bewijswaarde van het door verzoekende partij aangebrachte medisch attest – dat zij opnieuw als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 10) – ondermijnd wordt door de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij betreffende de verwondingen die zij opliep door de mishandelingen die zij onderging tijdens die twee dagen niet overeenkomen met het neergelegde medisch attest. Waar verzoekende partij argumenteert dat zij via de door haar tijdens haar gehoren gegeven verklaringen *“slechts een niet-exhaustieve opsomming (wilde) geven van de pijnen die (...) (zij) gevoeld heeft”*, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor letterlijk heeft laten optekenen dat *“(h)eel mijn lichaam deed pijn. Ze*

hadden niet op mijn gezicht geslagen, wel op mijn hele lichaam” en dat verzoekende partij, gevraagd of zij zichtbare verwondingen in het gezicht heeft opgelopen, stelde “(n)een. Ik werd in het gezicht niet geslagen” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 16/07/2015, p. 15-16), waardoor haar verklaringen dan ook duidelijk niet overeenkomen met de inhoud van het door haar aangebrachte medisch attest, waarin melding wordt gemaakt van een behandeling in de afdeling traumatologie in de periode van 13 september 2014 tot 15 oktober 2014 wegens hersenschudding, meerdere kneuzingen en schaafwonden aan het hoofd, het gezicht en de romp (administratief dossier, stuk 18, documenten, deel 3).

2.2.5.1. Waar verwerende partij het weinig aannemelijk acht dat de autoriteiten verzoekende partij zouden viseren omwille van haar neef Z. K. weken en maanden na zijn dood op 24 april 2014, benadrukt verzoekende partij dat zij na de dood van haar neef zelf het doelwit werd van de autoriteiten doordat zij als medeverdachte werd beschouwd gezien haar neef de dag voor zijn dood onderdak zocht bij haar. Verzoekende partij wijst erop dat zij het slachtoffer werd van een dagenlange marteling met blijvende medische gevolgen en dat zij na deze eerste martelingen wel degelijk een gegronde vrees had voor verdere vervolgingen. Tevens verwijst verzoekende partij naar een internetartikel dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 13 en 14) omtrent de militaire actie tegen de rebellengroepering rond haar neef waaruit blijkt dat deze groepering als een grote bedreiging wordt beschouwd. In het artikel wordt tevens vermeld dat personen die onderdak en voedsel voorzien voor de leden van de rebellengroep als medeplechtigen worden aanzien. Derhalve blijkt elke – zelfs minieme – link met deze groepering voldoende om zelf het slachtoffer te worden van verdere vervolgingen.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij evenwel op de uitgebreide motivering van verwerende partij waarom het weinig aannemelijk is dat de autoriteiten verzoekende partij zouden viseren omwille van haar neef Z. K. (een gezochte rebel) weken en maanden na zijn dood op 24 april 2014: “*Bovendien is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten u zouden viseren omwille van uw neef Z. K. (...) (een gezochte rebel) weken en maanden na zijn dood op 24/4/2014. Deze vaststelling is gebaseerd op volgende overwegingen: Ten eerste gaf u aan dat het contact dat u met Z. (...) had, een normaal contact was tussen neven. U had met Z. (...) enkel toen u klein was geregeld contact gehad en toen zag u hem om het half jaar of om de twee à drie maanden, zo zei u. De laatste maal dat u hem zag voor zijn bezoek aan uw moeder op 23/4/2014 was 9 jaar voordien. In het verleden toen u hem tegenkwam stelden jullie elkaar gewone algemene informatieve vragen (CGVS 16/7/2015 p. 6, 7, 8, 9). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u een innige vriendschapsband had met deze Z. (...), die overigens een andere familienaam draagt dan u, dat u met andere woorden op enig moment close met hem was. Uit toegevoegde informatie blijkt dat directe familieleden zoals ouders, broers en zussen het risico lopen door de autoriteiten onder druk te worden gezet in verband met hun gezocht familielid. Echter blijkt uit de informatie dat verdere familieleden, zoals neven, zelden het doelwit zijn van de autoriteiten. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten, die u vóór de dood van uw neef Z. (...) nooit hadden aangesproken of vervolgd (CGVS 2/4/2015 p. 19, 22; 16/7/2015 p. 8, 9, 13), u omwille van hem maanden na zijn dood nog zouden viseren. Tijdens uw arrestatie op 12/9/2014 ondervroegen ze u, gaf u aan, over wapens die uw neef bij u thuis zou hebben achtergelaten (CGVS 2/4/2015 p. 21, 22; 16/7/2015 p. 14). Echter daar uw neef Z. (...) tijdens een militaire actie op 24/4/2014 om het leven kwam en hiermee de noodzaak om informatie over hem te bekomen voor de autoriteiten zo niet verdween, dan toch aanzienlijk verminderd was, daar er reeds in uw woning op 15/5/2014 een huiszoeking plaatsvond om wapens, munitie en explosieven te zoeken waarbij echter niets werd gevonden in uw woning, is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten ineens vier maanden later hun aandacht op u zouden vestigen in een onderzoek naar een reeds gedode rebel. Bovendien verklaarde u zelf dat wanneer het probleem voor de autoriteiten verdwenen is, zij hun onderzoeksdaden ook stopzetten. Zo vertelde u dat uw vervolging door de autoriteiten in 2005 was opgehouden nadat ze uw neef I. B. (...) hadden opgepakt en veroordeeld (CGVS 16/07/2015 p. 12).*” De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die voormelde motivering in een ander daglicht kunnen stellen. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat zij zelf het doelwit is geworden van de autoriteiten doordat haar neef de dag voor zijn dood onderdak zocht bij haar en verwijst naar een internetartikel (bijlagen 13 en 14) omtrent de militaire actie tegen de rebellengroepering rond haar neef waarin vermeld zou staan dat personen die onderdak en voedsel voorzien voor de leden van de rebellengroep als medeplechtigen worden aanzien, en dat derhalve elke – zelfs minieme – link met deze groepering voldoende is om zelf het slachtoffer te worden van verdere vervolgingen, meent de Raad dat dergelijke stellingname geenszins op duidelijke wijze kan worden gedistilleerd uit het door verzoekende partij bijgebrachte internetartikel. Deze bewering betreft dan ook bovenal een persoonlijke stellingname van verzoekende partij die op geen enkele manier *in concreto* door haar wordt aangetoond. Overigens is er in geval van verzoekende partij nooit effectief sprake geweest van het verlenen van enig onderdak of

voedsel door het gezin van verzoekende partij aan de neef in kwestie. Wat betreft het gegeven dat in het door verzoekende partij aangebrachte internetartikel melding wordt gemaakt van de persoon en het lot van de neef van verzoekende partij, merkt de Raad op dat dit gegeven op zich bezwaarlijk kan volstaan om in hoofde van verzoekende partij te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dergelijke vrees of risico dient in tegendeel ten persoonlijke titel te worden aangetoond, waar verzoekende partij *in casu* faalt.

2.2.6.1. Aangaande de motivering van verwerende partij omtrent de door verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag voorgelegde documenten, meent verzoekende partij dat de huiszoekingsbevelen wel degelijk haar relaas ondersteunen en dat gezien "*het geheel der feiten zodanig ontegensprekelijk bewezen is, (...) de huiszoekingsbevelen slechts een minieme rol (spelen) als bijkomend bewijs*". Bovendien oppert verzoekende partij dat de Russische autoriteiten hun motieven voor de huiszoeking slechts zo vaag mogelijk zullen beschrijven teneinde geen argwaan te wekken en zeker niet hun mensonwaardige praktijken zullen attesteren. Ten slotte stelt verzoekende partij vast dat de echtheid van het Russisch medisch attest niet betwist wordt door verwerende partij en dat haar medische letsels derhalve ontegensprekelijk vast staan.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het door haar voorgehouden asielaanvraag geen enkel geloof kan worden gehecht, gelet op de tegenstrijdigheden in haar onderlinge verklaringen, de incoherenties tussen haar verklaringen en de documenten die zij voorlegde en haar onaannemelijke verklaringen. Aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht kan enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* – in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert – niet het geval is. De door verzoekende partij aangebrachte huiszoekingsverslagen – die zij opnieuw neerlegt door ze als bijlage bij haar verzoekschrift te voegen (bijlagen 8-9) – zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij te herstellen. Bovendien werd door verwerende partij opgemerkt dat de twee huiszoekingsverslagen veel weg lijken te hebben van met balpen ingevulde kopieën, dat ze enkel melding maken van twee huiszoekingen naar wapens en munitie en dat nergens uit deze huiszoekingsverslagen afgeleid kan worden dat de huiszoekingen enige link hadden met haar neef Z. K.. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dienaangaande dat de Russische autoriteiten hun motieven voor de huiszoeking zo vaag mogelijk beschrijven teneinde geen argwaan te wekken, bemerkt de Raad dat dit niet wegneemt dat deze documenten niet van aard zijn de door verzoekende partij voorgehouden problemen omwille van haar neef Z. K. aan te tonen. Waar verzoekende partij nog stelt dat verwerende partij de echtheid van het Russisch medisch attest niet betwist en dat haar medische letsels derhalve ontegensprekelijk vast staan, verwijst de Raad evenwel naar zijn uiteenzetting in punt 2.2.4.2. waaruit blijkt dat geen enkele bewijswaarde aan het door verzoekende partij voorgelegde medische attest kan worden toegekend.

2.2.7. Met betrekking tot de overige documenten die als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd en die zich reeds in het administratief dossier bevinden (bijlagen 4-7 en 11; administratief dossier, stuk 18, documenten, delen 2, 4 en 8-11), wijst de Raad erop dat het louter opnieuw bijbrengen van reeds eerder aan het administratief dossier toegevoegde documenten geen concrete weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering van verwerende partij waarbij deze documenten duidelijk in overweging werden genomen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift desbetreffend stelt de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Dagestan niet te betwisten, waardoor deze motivering dan ook als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT